Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ 0.15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ 11ον — Ἐν Ἀθήναις, 6 Νοεμβρίου 1904 — Ἔτος 26ον — Ἀριθ. 48

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΙΔΕΥΟΥΝ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Καὶ τώρα ὁ «Γοργός», μὲ αὐτὴν τὴν ἱστιοφορίαν, ἀρμένιζεν ἐπάνω εἰς τὰ πλάτη τοῦ ὠκεανοῦ. Ἐνίοτε ἔγερνε μὲ τὴν μπάντα τρομακτικά, καὶ ὄγκοι θαλάσσης ἐπλημμύριζαν τὸ κατάστρωμά του ἕως ἐπάνω στὸ κάσσαρο. Ὁ Οὐΐλ Μίτζ, ὄρθιος στὸ τιμόνι καὶ βοηθούμενος ἀπὸ ἕνα ἢ δύο ἐκ τῶν μαθητευομένων των, ὡρτσάριζεν ἀμέσως διὰ νὰ κάμῃ τὸ πλοῖον νὰ σηκόνεται ὀρθόν.

Τὸ ἀρμένισμα ἐκεῖνο διετηρήθη ὅλην τὴν νύκτα. Ὁ Οὐΐλ Μίτζ δὲν ἔκρινε καλὸν νὰ πάρῃ τὴν βόλτα, πρὶν ἀνατείλῃ ὁ ἥλιος. Ἡ πλαγιοδρομία πρὸς τὰ βορειανατολικά, ἡ ὁποία εἶχεν ὀρχίσει μετὰ τὴν ἐλάττωσιν τῆς ἱστιοφορίας, ἐξηκολούθησεν ἕως ὅτου ἐξημέρωσεν.

Ὅταν ἔφεξεν ἡ χαραυγή, ὁ Οὐΐλ Μίτζ δὲν εἶχεν ἀκόμη ἀφήσει τὸ κατάστρωμα, ἐνῷ οἱ ἀριστεῖς μας εἶχαν ἀλλάξει τὴν βάρδιαν κάθε τέσσερας ὥρας καὶ εἶχαν ξεκουρασθῆ ἀρκετά.

Μόλις ὁ ὁρίζων ἀπηλλάγη ἀπὸ τοὺς ἀτμοὺς πρὸς τὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔπνεεν ὁ ἄνεμος, ὁ Οὐΐλ Μίτζ τὸν ἐπεθεώρησε μὲ ἓν βλέμμα. Ἀπὸ ἐκεῖ ἦτο ὁ φόβος τοῦ κινδύνου. Ἡ ὄψις τοῦ οὐρανοῦ δὲν ἦτο καθόλου εὐχάριστος. Δὲν εἶχε μὲν δυναμώσει ὁ ἄνεμος, διετηρεῖτο λαμπρὸς ἀκόμη, ὡς λέγουν οἱ ναυτικοί, ἀλλὰ κανὲν σύμπτωμα δὲν ἐδείκνυεν ὅτι ἠμποροῦσε γρήγορα νὰ ὀλιγοστεύσῃ. Ὑπῆρχε δὲ φόβος μήπως πιάσῃ ραγδαία βροχή, μήπως ἀρχίσουν σπηλιάδες, καὶ ἔπρεπε δι' αὐτὰς νὰ λάβουν τὰ μέτρα των. Ἴσως θὰ ἦτο ἀνάγκη νὰ σταθοῦν τραβέρσο, διὰ νὰ ἀντιστα θῇ καλλίτερα τὸ πλοῖον ἀνάπρωρα πρὸς τὸ κῦμα. Ἀλλὰ τότε, ἀντὶ νὰ παίρνῃ δρόμον ὁ «Γοργὸς» πρὸς τὰ ἔμπρός, θ' ἀπεμακρύνετο μᾶλλον ἀπὸ τὴν διεύθυνσιν τῶν Ἀντιλλῶν.

Αἱ σπηλιάδες ἤρχισαν μετ' ὀλίγον· ἔκαμναν τὲς γάμπιες νὰ παραδέρνουν καὶ νὰ κινδυνεύουν νὰ κουρελιασθοῦν. Ὁ κ. Πάττερσων δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν τραπεζαρίαν· οἱ ἄλλοι ὅμως, μὲ τσεράδες καὶ μὲ σκούφους ἀδιαβρόχους, ἔμειναν ἐπάνω στὸ κατάστρωμα, εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ Οὐΐλ Μίτζ. Τὸ νερὸ ἐκεῖνο, ποῦ ἔπφτε σὰν ποτάμι, τὸ ἐμάζευαν μὲ κόδους καὶ μαστέλα, διὰ νὰ μὴν τους λείψῃ, ἂν τυχὸν ὁ «Γοργὸς» παρεσύρετο πολὺ ἀπὸ τὴν θύελλαν πρὸς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος.

Πρὸ μεσημβρίας μὲ κόπους καὶ ἀγῶνας ὑπεραν θρώπους, ὁ Οὐΐλ Μίτζ κατώρθωσε νὰ πάρῃ τὴν βόλταν καὶ νὰ λοξοδρομήσῃ πρὸς τὰ νοτιοδυτικά, διατηρούμενος οὕτω εἰς τὸ πλάτος τῶν Ἀντιλλῶν, καί, κατὰ τοὺς ὑπολογισμούς του, ἀπέναντι τῆς Βαρβάδος, εἰς τὸ κεντρικὸν τμῆμα τοῦ ἀρχιπελάγους.

Ἤλπιζεν ὅτι ὁ καιρὸς θὰ ἐπέτρεπε νὰ διατηρηθοῦν αἱ γάμπιες μὲ δύο μοῦδες, ἡ μποῦμα καὶ ὁ μεγάλος φλόκκος, ἀλλά, τὸ ἀπόγευμα, ὁ ἄνεμος ἔγινε σφοδρότερος καὶ ἤρχισε νὰ παίρνῃ λιγάκι ἀπὸ τὰ βορειοδυτικά.

Ἡ κλίσις τοῦ πλοίου ἦτο τόσον μεγάλη, ὥστε τὸ ἄκρον τῆς μεγάλης κεραίας σχεδὸν ἔψαυε τὴν κορυφὴν τῶν κυμάτων, καὶ ἡ θάλασσα ἐσάρωνε τὸ κατάστρωμα.

Θὰ ἔλεγαν βεβαίως ὁ Χάρρης Μάρκελ καὶ οἱ σύντροφοί του, ὅτι ἐπάνω τὰ πράγματα ἐπήγαιναν ἄσχημα, ὅτι τὸ πλοῖον ἐπαράδερνε μὲ τὴν ἀνεμοζόλην, ὅτι ὁ Οὐΐλ Μίτζ δὲν τὰ ἐκατάφερνε νὰ τὸ κυβερνήσῃ... Ὅταν θὰ ἐκινδύνευε νὰ κατα πονταρισθῇ, δὲν θὰ ἐζητοῦσεν ἀράγε τὴν βοήθειαν των;...

Εἶχαν μεγάλο λάθος· διότι προτιμώτερον ἦτο νὰ κατα πονταρισθῇ αὐτάνδρος ὁ «Γοργὸς» παρὰ νὰ περιπέσῃ πάλιν εἰς τὴν ἐξουσίαν ἐκείνων τῶν κακούργων.

Ὁ Οὐΐλ Μίτζ δὲν

«Τὴν παρέσυρεν εἰς τὸ πέλαγος.» (Σελ. 378, στήλ. 6'.)

ἔχασε τὸ θάρρος του κατὰ τὴν φοβερὰν ἐκείνην περίστασιν. Ἀφ' ἑτέρου οἱ νεαροί του σύντροφοι δὲν ἔβλεπαν, ἢ ἔκαμναν ὅτι δὲν ἔβλεπαν, τὸν κίνδυνον. Ὅταν δὲ ἔγινεν ἀπαραίτητον νὰ ἐλαττωθῇ ἡ ἱστιοφορία, ὑπήκουσαν εἰς τὰς διαταγάς του, μὲ τόσην εὐτολμίαν, ὅσην καὶ ἐπιτηδειότητα.

Ἐστιγκάρισαν καὶ ἐμάζευσαν τὴν μεγάλην γάμπιαν· ἐστιγκάρισαν ἐπίσης καὶ ἔπειτα ἔδεσαν τὴν μποῦμαν. Ἔμεινε λοιπὸν ὁ «Γοργὸς» μόνον μὲ τὸ παροκέτο, καὶ αὐτὸ μὲ ὅλες τὲς μοῦδες δεμένες. Ἐμπρός, ὁ Οὔἶλ Μίτζ εἶπε νὰ ἐσάρουν ἕνα μικρὸν φλόκον, καὶ ὀπίσω εἰς τὸν ἱστὸν τοῦ ἐπιδρόμου, ἐτοποθέτησε ἕνα τριγωνικὸν ἐπιδρομίσκον, ἀρκετὰ στερεὸν ὥστε ν' ἀνθέξῃ εἰς τὴν μανίαν τῆς λαίλαπος.

Καὶ αἰωνίως ἡ ἀπέραντος ἐρημία! Οὔτε ἕνα πανὶ εἰς τὸ πέλαγος!... Καὶ ἔπειτα, μὲ τέτοιον καιρόν, πῶς νὰ πλησιάσουν εἰς ἄλλο πλοῖον, πῶς νὰ ρίψουν λέμβον εἰς τὴν θάλασσαν;...

Ὁ Οὔἶλ Μίτζ εἶδε μετ' ὀλίγον ὅτι ἔπρεπε ν' ἀφίσουν κατὰ μέρος πᾶσαν προσπάθειαν, ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ παλαίσουν ἐναντίον τοῦ ἀνέμου, νὰ πλεύσουν στὴν μπουρίνα ἢ τουλάχιστον νὰ σταθοῦν τραβερσωμένοι. Ὁ «Γοργὸς» ἦτο πλοῖον μὲ εὐστάθειαν καὶ δὲν ἐκινδύνευε νὰ πέσῃ μὲ τὴν πλευράν, καὶ ἔπειτα νὰ μὴν εἰμπορῇ πλέον νὰ σηκωθῇ. Ἀλλ' ἂν ἐπόδιζαν, ὅλος ὁ Ἀντλαντικὸς ἦτο ἀνοικτὸς ἐνώπιόν των, καὶ ἐντὸς ὀλίγου ἑκατοντάδες μίλια θὰ τους ἐχώριζαν ἀπὸ τὰς Ἀντίλλας.

Ὁ Οὔἶλ Μίτζ ἀπεφάσισε νὰ ποδίσῃ. Ἔβαλε ἄνω τὸν οἴακα, καὶ τὸ πλοῖον, φοβερὰ ταλαντευόμενον, ἀφοῦ ἐκαλύφθη ἀπὸ κύματα ἀφρισμένα, μὲ κίνδυνον νὰ παρατιμονίσῃ πότε δεξᾷ καὶ πότε ἀριστερᾷ, ἀρμένιζε στὰ πρύμα πλέον.

Τὸ ἀρμένισμα αὐτὸ εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνον, ὅταν τὸ πλοῖον δὲν προφθάνῃ νὰ προσπεράσῃ τὰ κύματα, ὅταν ἡ πρύμνη του ἀπειλῆται νὰ πατηθῇ ἀπὸ τὴν θάλασσαν. Ὁ χειρισμὸς τοῦ πηδαλίου εἶνε δυσκολώτατος, καὶ ὁ πηδαλιοῦχος πρέπει νὰ εἶνε δεμένος διὰ νὰ μὴν πεταχθῇ ἐπάνω ἀπὸ τὴν πλευρὰν τοῦ πλοίου εἰς τὸ νερόν.

Ὁ Οὔἶλ Μίτζ ὑπεχρέωσε τοὺς νεαροὺς ἀριστεῖς, παρὰ τὰς διαμαρτυρίας των, νὰ τρυπώσουν μέσα εἰς τὸ κάσσαρο. Εἶπεν ὅτι θά τους ἐφώναζε, ἂν τυχὸν ἐλάμβανεν ἀνάγκην τῆς βοηθείας των.

Ἐκεῖ, εἰς τὴν τραπεζαρίαν, τῆς ὁποίας τὰ τοιχώματα ἔτριζαν, πιεσμένα ἀπὸ τοὺς πάγους, ἐνίοτε βρεχόμενοι ἀπὸ τὸ νερὸν τοῦ καταστρώματος τὸ ὀπίσω ἔμβαινεν ἕως ἐκεῖ μέσα, ἠναγκασμένοι νὰ τρέφωνται μὲ γαλέτταν καὶ κονσέρβες, ἐπέρασαν τὴν 25 Σεπτεμβρίου, — τὴν χειροτέραν ἡμέραν ἀπὸ ὅλας τὰς ἡμέρας τοῦ ταξειδίου των.

Καὶ τί φοβερὴ νύκτα, σκοτεινὴ καὶ πολυτάραχος! Ἡ λαίλαψ εἶχεν ἐκσπάσῃ μὲ ἀσύγκριτον λύσσαν. Θὰ κατώρθωνεν ἄραγε ν' ἀνθέξῃ ὁ «Γοργὸς» ὁλόκληρον ἡμερονύκτιον;... Ἂν ἐπλάγιαζε μὲ τὴν πλευρὰν καὶ παρουσιάζετο ἀνάγκη νὰ κόψουν τὰ κατάρτιά του διὰ νὰ τὸν σηκώσουν, θὰ εἶχαν τὰς δυνάμεις ἄραγε;... Ἢ μήπως θὰ παρεσύρετο τὸ πλοῖον εἰς τὰ βάθη τῆς ἀβύσσου;...

Ὁ Οὔἶλ Μίτζ ἦτο μόνος εἰς τὸ τιμόνι. Ἡ θέλησίς του ἐδάμαζε τὴν κούρασίν του, καὶ τὸ ἀσφαλὲς χέρι του ἐπρολάμβανε καὶ ἐμπόδιζε τοὺς παρατιμονισμούς, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔκαμναν τὸ πλοῖον νὰ διπλαρώσῃ εἰς τὸ κῦμα.

Κατὰ τὰ μεσάνυκτα, μία θαλασσιὰ ὑψώθη πέντε ἕως ἓξ πόδας ἐπάνω ἀπὸ τὴν κορώνην, καὶ ἔπεσεν ἐπάνω εἰς τὸ κάσσαρο μὲ τόσην δύναμιν, ὥστε ὀλίγον ἔλειψε νὰ το σπάσῃ. Κατόπιν ὥρμησεν εἰς τὸ κατάστρωμα, ἀφοῦ πρῶτα ἀνήρπασε τὴν μικρὰν λέμβον, ἡ ὁποία ἦτο κρεμασμένη ἐπίσω εἰς τὴν πρύμνην, ἔσπασεν ὅ,τι συνήντησεν εἰς τὸν δρόμον της, τὸ κοτέτσι τῶν πουλερικῶν, τὰ δύο βαρέλια τοῦ γλυκοῦ νεροῦ, τὰ ὁποῖα ἦσαν μποτσαρισμένα παρὰ τὴν βάσιν τοῦ μεγάλου ἱστοῦ· κατόπιν, ἀφοῦ ἀπέσπασε τὴν δευτέραν λέμβον ἀπὸ τὰ καπόνια της, τὴν πορέσυρεν ἐπάνω ἀπὸ τὴν κουπαστὴν εἰς τὸ πελαγος.

Δὲν ἔμενε πλέον παρὰ μία λέμβος, ἐκείνη, μὲ τὴν ὁποίαν οἱ ἐπιβάται εἶχαν ἀποπειραθῇ νὰ φύγουν. Ἄλλως τε, καὶ αὐτὴ δὲν ἦτο δυνατὸν νά τους χρησιμεύσῃ, διότι ἡ ἀνεμοδαρμενη θάλασσα θά την κατέπινε εἰς μίαν στιγμήν.

Μὲ τὸν πάταγον ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἔπειτε τὸ πλοῖον ἕως τὴν ρίζαν τῶν ἱστῶν, ὁ Λουδοβίκος Κλωδιὼν καὶ μερικοὶ ἄλλοι ὥρμησαν ἔξω ἀπὸ τὴν τραπεζαρίαν.

Τότε ἡ φωνὴ τοῦ Οὔἶλ Μίτζ ἠκούσθη μέσα στὸ σφύριγμα τῆς ἀνεμοταραχῆς:

— Ἐμπᾶτε μέσα!... ἐμπᾶτε μέσα!...

— Δὲν ἔχομεν πιὰ ἐλπίδα;... ἠρώτησεν ὁ Ρογῆρος Χινσδαίλ.

— Ναί, ναί!... μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ! ἀπήντησεν ὁ Μίτζ. Αὐτὸς μόνος εἰμπορεῖ νά μας σώσῃ...

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἕνα φοβερὸν σχίσιμον ἠκούσθη. Ἕνας ὄγκος ὑπόλευκος ἐπέρασεν ἀνάμεσα εἰς τὸν ἐξαρτισμόν, σὰν νὰ ἦτο τεράστιον πτηνὸν παρασυρόμενον ὑπὸ τοῦ σφοδροῦ ἀνέμου. Τὸ παροκέτο εἶχεν ἀποσπασθῇ ἀπὸ τὴν κεραίαν του καὶ δὲν ἔμενεν πλέον παρὰ μόνον τὰ γραντιά του.

Ὁ «Γοργὸς» ἐπήγαινε ξυλάρμενα, καὶ, ἐπειδὴ τὸ τιμόνι του δὲν ἐβούλευε πλέον, τὸ πλοῖον ἔγινε παίγνιον τῶν ἀνέμων καὶ τῶν κυμάτων καὶ παρεσύρθη πρὸς ἀνατολὰς μὲ τρομακτικὴν ταχύτητα.

Ὅταν ἐπανῆλθεν ἡ αὐγή, πόσον εἶχεν ἀπομακρυνθῇ τὸ πλοῖον ἀπὸ τὰς Ἀντίλλας;... Ἑκατοντάδας μιλίων ἴσως... Καί, ὑποτιθεμένου ὅτι ὁ ἄνεμος μετέπιπτεν ἀνατολικός, ὅτι κατώρθωναν νὰ τοποθετήσουν τὰ ἀμοιβὰ ἱστία, πόσας ἡμέρας ἤθελαν διὰ νὰ ξανακάμουν τὸν δρόμον που εἶχαν χάσῃ;...

Ἐν τοσούτῳ, ἡ τρικυμία ἐφάνη σὰν νὰ ὠλιγοστεύεν. Ὁ ἄνεμος γρήγορα ἤλλαξε, μὲ τὴν ἀπότομον ἐκείνην μετάπτωσιν, ἡ ὁποία εἶνε τόσον συνήθης εἰς τὰ μέρη τῶν τροπικῶν.

Ὁ Οὔἶλ Μίτζ ἠπέρησε κατ' ἀρχὰς μὲ τὴν κατάστασιν τοῦ οὐρανοῦ. Κατὰ τὰς τελευταίας ὥρας, ὁ ὁρίζων τῆς ἀνατολῆς εἶχε καθαρίσῃ ἀπὸ τὰ τεράστια σύννεφα, τὰ ὁποῖά τον εἶχαν φραγμένον ἀπὸ τῆς προτεραίας.

Ὁ Λουδοβίκος Κλωδιὼν καὶ οἱ σύντροφοί του ἐξῆλθαν πάλιν εἰς τὸ κατάστρωμα. Εἶχαν ἀντιληφθῇ ὅτι ἡ θύελλα εὑρίσκετο εἰς τὸ τέλος της. Ἡ θάλασσα ὅμως ἦτο πάντοτε φοβερὰ ταραγμένη, καὶ μία ἡμέρα ὁλόκληρος δὲν θὰ ἦτο ἀρκετὴ διὰ νὰ κατευνασθοῦν τὰ κύματα, τὰ ὁποῖα ἐκυλίοντο ὁλόασπρα ἀπὸ τὸν ἀφρόν.

— Ναί, ... ναί ... ἐπῆρε τέλος! ἐπανελάμβανεν ὁ Οὔἶλ Μίτζ.

Καὶ ὕψωνε τὰς χεῖράς του πρὸς τὸν οὐρανὸν εἰς ἔνδειξιν πίστεως καὶ ἐλπίδος, τὰς ὁποίας συνεμερίσθησαν καὶ οἱ νεαροὶ ἐπιβάται.

Ἐπρόκειτο τώρα νὰ ἐπανέλθουν κατ' εὐθεῖαν πρὸς δυσμάς. Μόνον πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο θὰ εὕρισκαν τὴν ξηράν, ὅσον μακρὰν καὶ ἂν ἦτο.

Ἄλλως τε, δὲν εἶχαν παρασυρθῇ πρὸς ἀνατολὰς παρὰ μόνον ἀπὸ τὴν στιγμήν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ «Γοργός», μὴ δυνάμενος πλέον νὰ λοξοδρομῇ, ἠναγκάσθη νὰ τα πρυμίσῃ.

Κατὰ τὸ μεσημέρι, ἡ δύναμις τοῦ ἀνέμου εἶχε τόσον ἐλαττωθῇ ὥστε κάθε πλοῖον θὰ ἠδύνατο νὰ λύσῃ τὲς μοῦδές του καὶ νὰ ἀρμενίσῃ μὲ τὲς γάμπιες καὶ τὰ μεγάλα πανιά του. Ἐκτὸς τούτου, ὅσον ἐμετριάζετο ὁ ἄνεμος, τόσον ἔκλινε πρὸς τὸν νότιον, καὶ ὁ «Γοργὸς» δὲν εἶχε παρὰ ν' ἀρμενίσῃ λασκάδα διὰ νὰ κάμῃ ὄχι ὀλίγον δρόμον.

Ἔπρεπε λοιπὸν ν' ἀντικαταστήσουν τὸ παροκέτο, καὶ κατόπιν νὰ ἀνοίξουν τὴν γάμπιαν, τὸν τρῖγκον, τὴν μποῦμαν καὶ τοὺς φλόκκους.

Ἡ ἐργασία αὐτὴ τους ἀπησχόλησε ἕως τὸς πέντε τὸ βράδυ, καὶ μὲ πολὺν κόπον ἠμπόρεσε τὸ αὐτοσχέδιον πλήρωμα νὰ δέσῃ εἰς τὴν κεραίαν τὸ καινούριο πανί, τὸ ὁποῖον ἀνέβασαν ἀπὸ τὴν ἱστιοθήκην τῆς πρύμνης.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην κραυγαὶ ἀντήχησαν ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ κύτους, καὶ

κατόπιν δυνατοὶ κτύποι εἰς τὰ καπάκια καὶ τὰ τοιχώματα τοῦ ὑποστρώματος. Καὶ ἄλλην λοιπὸν ἀπόπειραν ἔκαμναν οἱ πειραταὶ διὰ νὰ ἐκβιάσουν τὴν ἔξοδόν των;...

Οἱ νεκροί μας φίλοι ἥρπασαν τὰ ὅπλα των καὶ ἐστάθησαν ἕτοιμοι νὰ πυροβολήσουν τὸν πρῶτον, ὅστις θὰ ἐπρόβαλλε τὴν κεφαλὴν ἀπὸ κάτω.

Ἀλλά, τὴν ἰδίαν σχεδὸν στιγμήν, ὁ Λουδοβίκος Κλωδιὼν ἐφώναξε:

—Φωτιά! ἔπιασε φωτιὰ τὸ παράβι!...

Πραγματικῶς, καπνὲς ἐρχόμενος ἀπὸ τὸ κύτος εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ πλόνεται εἰς τὸ κατάστρωμα. Χωρὶς ἄλλο, — ἀπὸ ἀπροσεξίαν ἴσως, — οἱ φυλακισμένοι, μεθυσμένοι ἀπὸ μπράνδυ καὶ τζίν, εἶχαν ἀφίσῃ τὸ πῦρ νὰ μεταδοθῇ εἰς τὰ κιβώτια τοῦ φορτίου. Τὰ βαρέλια τοῦ οἰνοπνεύματος ἔσπαζαν μόνα των καὶ μὲ φοβερὸν κρότον...

Ἦτο δυνατὸν οἱ ἐπιβάται νὰ σβύσουν αὐτὴν τὴν πυρκαΐάν; Ἴσως,—ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως ν' ἀνοίξουν τὰς καθιδους διὰ νὰ κατακλύσουν τὸ κύτος μὲ τὰς ἀντλίας... Ἀλλὰ μὲ αὐτὸ θὰ ἐλευθέρωναν τὸν Χάρρην Μάρκελ καὶ τὴν συμμορίαν του... Καὶ τότε, πρὶν σβύσουν τὸ πῦρ, οἱ ἐπιβάται θὰ ἦσαν ὅλοι πεταγμένοι νεκροὶ εἰς τὰ κύματα.

Ἐν τούτοις, ἐνῷ αἱ κραυγαὶ ἐδιπλασιάζοντο ἀπὸ κάτω, πυκνὲταραι σπεῖραι καπνοῦ ἔτρεχαν ἐπάνω εἰς τὸ κατάστρωμα, καὶ οἱ κατραμωμένοι ἅρμοι τούτου εἶχαν ἀρχίσῃ νὰ διαχωρίζωνται.

Συγχρόνως ἄλλαι ἐκρήξεις ἀντήχησαν, ἰδίως εἰς τὴν πρῶραν, ὅπου ἦσαν τοποθετημένα τὰ βαρέλια τοῦ οἰνοπνεύματος. Οἱ ἐγκάθειρκτοι ἐκινδύνευαν νὰ μείνουν νεκροὶ ἀπὸ ἀσφυξίαν εἰς τὸ κύτος, ὅπου ἐλάχιστος ἀέρας ἦτο δυνατὸν νὰ εἰσχωρήσῃ.

— Οὔἶλ!... Οὔἶλ!... ἐφώναξαν ὁ Τζὼν Χόβαρτ, ὁ Τωνῆς Ρενώ, ὁ Ἀλβέρτος Λοῦβεν, τείνοντες πρὸς αὐτὸν τὰς χεῖρας...

Καὶ δὲν ἐφαίνοντο ἀράγε σὰν νὰ ἐζητοῦσαν ἔλεος διὰ τὸν Χάρρην Μάρκελ καὶ τοὺς συντρόφους του;..

Ὄχι! ἡ κοινὴ σωτηρία ἀπηγόρευε πᾶσαν ἀδυναμίαν, πᾶν αἴσθημα φιλανθρωπον!...

Ἔπρεπε μάλιστα νὰ μὴ χάνουν οὔτε στιγμήν, ἀφοῦ δὲν ἠμποροῦσαν νὰ σβύσουν τὴν πυρκαΐάν, ἀφοῦ αἱ φλόγες ἐπλησίαζαν νὰ καταφάγουν ὁλόκληρον τὸ πλοῖον!... Ἦτο ἀνάγκη νὰ ἐγκαταλείψουν τὸν «Γοργὸν» μὲ τὸ πλήρωμά του, — καὶ ἂς ἐχάνετο τὸ πλήρωμα μαζὶ μὲ τὸ πλοῖον!

Ἡ λαίλαψ εἶχεν ἀναρπάσῃ τὸν κέλητα τῆς πρύμνης καὶ τὴν δευτέραν λέμβον. Δὲν ἔμενε λοιπὸν παρὰ ἡ μεγάλη λέμβος εἰς τὰ δεξιὰ καπόνια.

Ὁ Οὔἶλ Μίτζ ἐκύτταξε τὴν θάλασσαν· ἡ μανία της εἶχεν ἐλαττωθῇ... Ἐκύτταξε τὸν «Γοργόν»· αἱ φλόγες ἐσκέπαζαν τὴν πρῶραν του... Ἐκύτταξε τοὺς τρομαγμένους ἀριστεῖς, καὶ ἐφώναξε:

— Στὴ βάρκα!

(Ὑπεται συνέχεια). Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ

Ἀγαπητοί μου, ΜΝΗΜΟΣΥΝΑ, θρησκευτικὸν τὸ ἕνα πολιτικὸν τὸ ἄλλο, — τὸ πρῶτον εἰς τὴν Μητρόπολιν, τὸ δεύτερον εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ Πανεπιστημίου, — ἐτελέσθησαν τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ὑτὲρ τῶν πρώτων βασιλέων τῆς Ἑλλάδος, τοῦ Ὄθωνος καὶ τῆς Ἀμαλίας. Δὲν σας ἐφάνη αὐτὸ παράδοξον; Καὶ θὰ σας ἐφάνη βέβαια παράδοξον, διότι πρώτην φορὰν εἰς τὴν ζωήν σας ἠκούσατε περὶ μνημοσύνου τῶν πρώτων μας Βασιλέων. Κ' ἐγώ, ὁ ὁποῖος εἶμαι πολὺ μεγαλήτερος σας, τὸ ἴδιον... Εἶνε σαράντα χρόνια, ἀφότου οἱ πρῶτοι βασιλεῖς ἀπέθαναν, διωγμένοι κ' ἐξόριστοι, ἀλλὰ μὲ τὸ ὄνομα τῆς ἀγαπητῆς των Ἑλλάδος εἰς τὰ χείλη των, καὶ τώρα μόλις,—πόσον ἀργά! — ἐσκέφθησαν οἱ ἐπιζῶντες τῆς γενεᾶς των, ὅτι τοῖς ὤφειλαν τοὐλάχιστον ἓν μνημόσυνον!

Τὸ μνημόσυνον, καθὼς γνωρίζετε, διωργανώθη ἀπὸ καλοὺς πατριώτας, οἱ ὁποῖοι ἐγνώρισαν τοὺς πρώτους Βασιλεῖς, οἱ ὁποῖοι ἔζησαν ὑπὸ τὸ σκῆπτρόν των. Καὶ μετανοημένοι διότι, νέοι ὄντες, τοὺς παρεξήγησαν καὶ τοὺς ἠδίκησαν τόσον, ἀνακουφίζουν, γέροντες τώρα, τὴν συνείδησίν των μὲ τὸ ὄφιμον αὐτὸ δεῖγμα τῆς ἀγάπης των καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης των.

Πάντοτε ἡ μετάνοια εἶνε ὡραία καὶ εὐπρόσδεκτος, πάντοτε ἡ εὐγνωμοσύνη εἶνε ἀξιέπαινος καὶ συγκινητική!..

Καὶ ἂν διὰ τίποτε ἄλλο οἱ πρῶτοι Βασιλεῖς τῆς Ἑλλάδος δὲν εἶνε ἄξιοι ἀγάπης καὶ εὐγνωμοσύνης, εἶνε τοὐλάχιστον διὰ τὴν μεγάλην, τὴν αἰωνίαν πρὸς τὴν Ἑλλάδα στοργήν των. Δὲν ἦσαν φιλέλληνες ἀτλῶς, ἦσαν Ἕλληνες. Ἀφ' ἧς στιγμῆς ἀνῆλθον τὸν θρόνον, πατρίς των ἔγινεν ἡ Ἑλλάς. Τὴν ἠγάπησαν ὅπως κάθε φιλόπατρις ἀγαπᾷ τὴν πατρίδα του καὶ μόνην. Τὸ αἴσθημά των ἦτο μέγα, ὅσον μεγάλη ἦτο ἡ θέσις των μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων. Βασιλεῖς ἦσαν αὐτοί, καὶ ἡ φιλοπατρία των βασιλική. Ἀγαποῦσαν κάθε ἑλληνικόν, τὴν ἑλληνικὴν ἐνδυμασίαν, τὰ ἑλληνικὰ ἔθιμα, τὴν ἑλληνικὴν ἱστορίαν, τὴν ἑλληνικὴν δόξαν. Τὰ ἀγαποῦσαν ἀπὸ κάθε τί περισσότερον. Κάθε ἄλλο δι' αὐτοὺς ἦτο ξένον. Καὶ τόσον μεγάλη, τόσον ἀγνὴ ἦτο ἡ ἀγάπη των, ὥστε διετηρήθη μέχρι τέλους τῆς ζωῆς των, ἐξηκολούθησε καὶ ἀφοῦ ἀκόμη ἡ Ἑλλὰς ἐφάνη ἄδικος καὶ ἀγνώμων πρὸς αὐτούς. Εἰς τὸν τόπον τῆς γεννήσεώς του, ὁ Ὄθων ἐθεώρει τὸν ἑαυτόν του ἐξόριστον. Διέταξε νὰ τὸν θάψουν μὲ τὴν ἀγαπητήν του φουσσανέλλαν, καὶ ὅταν ἐξέπνευσε, τὰ χείλη του ἐπρόφεραν τὸ λατρευτὸν του ὄνομα Ἑλλάς. Ὅταν ἔμαθεν, ἐπιστρέφων ἐκ ταξειδίου του, ὅτι οἱ Ἕλληνες δὲν τον ἤθελαν πλέον ὡς βασιλέα, δὲν ἀπεβιβάσθη εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀλλ' ἔφυγε πάλιν οἰκειοθελῶς, διότι δὲν ἤθελεν ἐξ αἰτίας του νὰ χυθῇ αἷμα ἑλληνικόν. Οὔτε νὰ ἐκδικηθῇ ἐζήτησε, οὔτε νὰ ἐπιστρέψῃ. Ἔφυγε, συναποφέρων τὴν λύπην του καὶ τὴν ἀγάπην του. Ἔμεινεν Ἕλλην μέχρι τελευταίας πνοῆς. Ὁ Θεμιστοκλῆς, ὅταν τὸν ἐδίωξαν οἱ Ἀθηναῖοι, καταφύγεν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἐχθροῦ των, τοῦ Πέρσου βασιλέως. Τὸ μετενόησεν εἰς τὸ τέλος καὶ δὲν ἐξετέλεσε τὴν ἐκδίκησιν, τὴν μελετηθεῖσαν εἰς τὴν πρώτην τῆς ἀγανακτήσεώς του ὁρμήν. Ἀλλ' ὁ Ὄθων εὗτε μίαν στιγμὴν ἐμελέτησεν ἐκδίκησιν. Καὶ ὅμως ὁ Θεμιστοκλῆς ἦτο Ἀθηναῖος, καὶ ὁ Ὄθων ἦτο Βαυαρός!

Ἐπίσης θερμή, ἐπίσης ἀκλόνητος καὶ σταθερὰ ἦτο καὶ τῆς Ἀμαλίας ἡ φιλοπατρία. Διὰ τοῦτο ὀφείλομεν εὐλάβειαν καὶ ἀγάπην εἰς τὴν μνήμην τῶν πρώτων μας Βασιλέων. Κάθε τόσον ἂς ἐπαναλαμβάνεται τὸ ὡραῖον μνημόσυνον τῆς παρελθούσης Κυριακῆς καὶ ἂς προσερχώμεθα εἰς αὐτὸ ὅλοι, νέοι καὶ γέροντες, μικροὶ καὶ μεγάλοι. Ἀδιάφορον ἂν δὲν ἐγνωρίσαμεν τοὺς πρώτους Βασιλεῖς, ἂν δὲν ἐζήσαμεν ὑπὸ τὸ σκῆπτρόν των καὶ ἂν δὲν ἔχωμεν βάρος εἰς τὴν συνείδησίν μας διὰ τὴν κατ' αὐτῶν ἀδικίαν. Γνωρίζομεν τὴν ὑπέροχον φιλοπατρίαν των, καὶ τοῦτο εἶνε ἀρκετὸν διὰ νὰ τους ἐνθυμούμεθα πάντοτε μετ' εὐγνωμοσύνης. Ἄλλως τε ὁ Ὄθων καὶ ἡ Ἀμαλία ἀνήκουν εἰς τὴν Ἱστορίαν μας. Καὶ εἰς πόσῳ μεγάλην καὶ ἱερὰν στιγμὴν τῆς ἱστορίας μας! Φαντασθῆτε! Μετὰ τὸν Κόδρον, αὐτοὶ ἦσαν οἱ πρῶτοι Βασιλεῖς τοὺς ὁποίους ἔβλεπαν ἐλεύθεροι αἱ Ἀθῆναι.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΚΛΕΜΜΕΝΟ ΜΗΛΟ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Ὁ κύριος Νῖκος, τυλιγμένος μέσα στὴν ἄσπρη μακρυὰ νυχτικιά του, εἶνε πλαγιασμένος στὸ εὔμορφο κρεββατάκι του μὲ τὴν ἄσπρη του κουνουπιέρα, ποῦ ἔχει ἄσπρους φιέγους ἀπὸ ἄσπρες κορδέλλες. Τὸ κρεββατάκι αὐτὸ εἶνε μέσα σὲ μιὰ ὡραία καμαρούλα, μὲ ἄσπρα ἐπιπλα, καὶ μὲ ἄσπρο χαρτὶ στοὺς τοίχους, καὶ στὸ χαρτὶ ἐπάνω εἶνε ζωγραφισμένα τριαντάφυλλιὰ τριαντάφυλλα καὶ μενεξεδένιοι μενεξέδες καὶ χρυσᾶ χρυσάνθεμα. Καὶ ἡ καμαρούλα τοῦ κυρίου Νίκου εἶνε κάμαρα τόσο μεγάλη, ποῦ ἔχει καὶ τζάκι. Καὶ στὸ τζάκι ἤτανε προτήτερα ἀναμμένη φωτιά, καὶ τώρα τὰ ξύλα ἐχώνεψαν, καὶ ἡ φωτιὰ εἶνε σκεπασμένη μὲ ζεστὴ χόβολη. Καί, εἶνε τόσο ζεστὰ ἐκεῖ μέσα, ἐνῷ ἔξω πέφτει χιονόνερο! Καὶ ἡ λαμπίτσα του μὲ τὸ χρωματιστὸ «καπελλάκι» της, — ἔτσι το λέγει ὁ κύριος Νῖκος, — φέγγει τόσο γλυκά, τόσο εὔμορφα, ὥστε σου ἔρχεται γλυκὺς-γλυκὺς ὁ ὕπνος...

« Καλὲ τί κρατεῖ; »

Μά! νὰ ἡ Κατερινιώ, ποῦ ξαναγυρίζει... Καλέ, τί κρατεῖ; Θαρρεῖς πῶς κρατεῖ κανένα μωρουδάκι... Μήπως εἶνε ὁ κύριος Νῖκος ὅταν ἤτανε μωρουδάκι...; Ὄχι, καλέ. Κρατεῖ μιὰ μπουκάλα μὲ βρασταὶ νερό, τυλιγμένη μέσα σὲ ἄσπρη φανέλλα, καὶ θὰ την βάλη στὰ πέδια τοῦ κυρίου Νίκου, γιὰ νὰ μὴν κρυόνουν τὴ νύκτα...

— Νά, πάλι ἐγώ, κύριε Νῖκο! Γιὰ νὰ δοῦμε, ἄμα μεγαλώσῃς καὶ πᾷς στρατιώτης, ἂν θὰ σου βάζουν καὶ στὸ στρατῶνα τέτοια πράγματα γιὰ νὰ ζεσταίνωνται τὰ πόδια σου!... Ἀμὴ δέ!

Ὡραία ἀνατροφὴ τοῦ δίνει ἡ Κατερινιώ τοῦ μωροῦ της! Αὐτὴ εἶνε ἡ σκληραγωγία ποὺ πρέπει νὰ ἔχουν ὅσοι θὰ πᾶνε στρατιῶταις, νὰ ὑπηρετήσουν τὴν πατρίδα;...

— Εὐχαριστῶ, παραμάννα μου, — λέγει ὁ πονηρὸς κύριος Νῖκος. Καληνύχτα... ἀαὶχ! πῶς νιστάζω!

Χασμουριέται τάχα καὶ σφαλᾷ τὰ μάτια του. Κοιμᾶται...

— Τὸ πουλάκι μου... Καληνύχτα! ὕπνον ἐλαφρόν!... λέγει ἡ Κατερινιώ.

Καὶ ἀπὸ μέσα της προσθέτει:

— Λίγο νὰ του ἀγριέψῃς, κ' ἔγινε ἀρνάκι, τὸ πουλάκι μου!

Ὁ κύριος Νῖκος κάνει τάχα πῶς ρουχαλίζει:

— Ρόν... ρόν... ρόν...

Φεύγει ἡ παραμάννα του... Ἄμα ἄκουσε τὴν πόρτα ποὺ ἐσφάλησε, στομαᾷ τὸ ρουχαλητὸ ὁ κύριος Νῖκος, ἀνοίγει τὰ ματάκια του, πηδᾷ ἀπὸ τὸ κρεββατάκι του, παίρνει ἀπὸ κατω ἀπὸ τὸ πρεσκέφαλό του ἕνα μῆλο...

Ἐκαταλάβατε τώρα τί εἶχε κρυμμένο ἀπὸ κάτω στὴ μπλοῦζά του, ὅταν ἔφευγε ἀπὸ τὴν τραπεζαρίαν; — καὶ γιατὶ ἔφανε τόσον ὑπάκουος στὴν παραμάννα του; Εἶχε πόρῃ μὲ τρόπον ἕνα μῆλο ἀπὸ τὴ φρουτιέρα, χωρὶς ἡ Κατερινιὼ νὰ τον πάρῃ εἴδησιν.

Παίρνει λοιπὸν τὸ μῆλο ὁ κύριος Νῖκος, καὶ τρέχει ξυπόλυτος στὸ τζάκι. Πιάνει τὴν τσιμτίδα, καὶ ἀνακατεύει τὴ χόβολη γιὰ νὰ ξεσκεπάσῃ τὴ φωτιά... Φαντασθῆτε νὰ πετοῦσε καμμιὰ σπίθα ἐπάνω στὴν νυχτικιά του, καὶ νὰ πιάνε φωτιὰ κι' αὐτός!... Καὶ ὕστερα, χωρὶς ἄλλες προετοιμασίες, χωρὶς κἂν νὰ το τυλίξῃ μὲ χαρτί, βάζει τὸν «ἀπηγορευμένον καρπόν», δηλαδὴ τὸ κλεμμένο μῆλό του, ἐπάνω στὴ φωτιά. Μῆλο ψητό... Ὤχ! τί ὡραῖο ποὺ θὰ εἶνε!

« Ἐπάνω στὴ φωτιά. »

Ὕστερα τρέχει πάλιν καὶ χώνεται στὸ κρεββατάκι του.

(Ἕπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΠΡΟΦΑΣΕΙΣ ΕΝ ΑΜΑΡΤΙΑΙΣ

Πάντοτε εἶνε εὔκολον διὰ τοὺς ἐξύπνους ἀνθρώπους, ὅταν δὲν ἔχουν ὄρεξιν νὰ κάμουν κάτι τι, νὰ εὑρίσκουν προφάσεις διὰ νὰ μὴν το κάμουν. Εἴθε νὰ εὑρίσκουν πάντοτε ὅλας τὰς προφάσεις διὰ νὰ μὴν κάμουν τὸ κακόν, καὶ καμμίαν, ὅταν συλλογίζωνται νὰ μὴν κάμουν τὸ καλόν.

Δυστυχῶς, εὑρίσκουν πολλοὶ προφάσεις καὶ τὸ καλὸν ἀκόμη νὰ μὴν κάμουν.

Ἕνας ἀνατολικὸς μῦθος ἀναφέρει ὅτι ἕνας ἄνθρωπος ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν γείτονά του, νὰ του δανείσῃ ἕνα σχοινί.

— Τὸ χρειάζομαι τώρα! ἀπήντησεν ὁ γείτονας.

— Θά το χρειασθῆς πολλὴν ὥραν; ἠρώτησεν ὁ πρῶτος.

— Ὑπαθέτω, ἀπήντησεν ὁ κάτοχος τοῦ σχοινιοῦ, διότι σκοπεύω νὰ δέσω ὀλίγην ἄμμον...

— Μὲ περιποίζεις! Πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ δεθῇ ἄμμος μὲ τὸ σχοινί;

— Δένεται καὶ παραδένεται... Ὅ,τι θέλεις μπορεῖς νὰ δέσῃς μὲ σχοινὶ ποὺ δεν θέλεις νὰ δανείσῃς!

* — *

2 ΚΑΙ 2 ΚΑΜΝΟΥΝ 4

Ὁ λαγὸς καὶ ὁ σκίουρος ἦσαν τόσον καλοὶ φίλοι, ὥστε δὲν ὡμιλοῦσαν μὲ τὸ «κύριε», ἀλλὰ ἁπλῶς ἐφωνάζοντο ἀναμεταξύ των: Γιόσσε καὶ Κούρρη.

— Καλημέρα, Γιόσσε, ἔλεγεν ὁ σκίουρος, ὅταν ἐτύχαινε νὰ συναντηθοῦν εἰς τὸ δάσος.

— Καλημέρα, Κούρρη, ἔλεγεν ὁ λαγός. Δὲν ἄκουσες κανένα σκύλο νὰ γαυγίζῃ σήμερα;

— Κανέναν, παρὰ μονάχα τὸν Πρίς, τὸν σκύλο τοῦ ἐκκλησιάρχη. Οὔφ! κι' αὐτός, πῶς τον σιχαίνομαι!

— Κάλε, ποιός τονε φοβᾶται, τὸν σκύλο τοῦ ἐκκλησιάρχη; εἶπε μὲ καμάρι ὁ Γιόσσε. Ἂν ἤτανε μεγάλος σὰν ἄλογο, σί, τότε, δὲν λέγω...

— Αἴ! δὲν εἶνε ζήτημα! εἶπεν ὁ Κούρρης. Καιρὸς ὅμως εἶνε νὰ πᾶμε γιὰ δουλειά. Ὅ,τι κερδίσωμε, θὰ το μοιράσωμε. Ὅ,τι πάρω ἐγώ, τόσο θὰ πάρῃς κ' ἐσύ, — ὅ,τι πάρῃς ἐσύ, τόσο θὰ πάρω κ' ἐγώ.

— Σύμφωνοι! εἶπε ὁ Γιόσσε.

Καὶ ἀμέσως, εἰς τὸ ἔργον. Ἔφυγαν μαζὶ κ' οἱ δύο, κ' ἐπῆγαν γιὰ δουλειά, γιὰ νὰ εὕρουν τί νὰ φάγουν.

Ἄμα ἔβλεπαν καμμιὰ κουμαριά, ὁ Κούρρης ἐσκαρφάλωνε ἐπάνω κ' ἐπετοῦσε στὸ Γιόσσε τὰ κόκκινα κούμαρα.

Ἄμα ἔβλεπαν κανένα περιβόλι μὲ λάχανα, ὁ Γιόσσε ἐρρουκάνιζε στὴ ρίζα τὰ μεγάλα λάχανα, καὶ τα ἔδινε στὸν Κούρρη.

Μιὰ 'μέρα ὅμως εὑρῆκαν στὸ δρόμο τέσσερα μῆλα.

Πρέπει τώρα νὰ σας 'πῶ ὅτι ὁ μικρὸς Καρλάκης εἶχε πάγῃ, ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ἐνωρὶς εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ εἶχε τὴ σάκκα του περασμένη μὲ τὰ λουριὰ στὴ ράχι του. Μέσα στὴ σάκκα ἤτανε μισὸ βουτυρόψωμο, ἕνα κομμάτι τυρί, ἕνα μικρὸ μπουκάλι μὲ γάλα καὶ τέσσερα μῆλα, ποὺ του εἶχε δοσμένα ἡ μητέρα του, διότι εἶχε καλοὺς βαθμοὺς εἰς τὸν «ἔλεγχον τῆς προόδου καὶ διαγωγῆς» του. Ἔτυχε λοιπὸν νὰ ἔχῃ ἡ σάκκα μιὰ τρύπα μεγαλούτσικη στὴ μία της γωνία, καὶ τὰ μῆλα ἐγλύστρησαν κ' ἔπεσαν ἀπὸ ἐκεῖ.

Ὁ Γιόσσε καὶ ὁ Κούρρης εἶπαν νὰ μοιράσουν τὰ μῆλά που εἶχαν εὕρῃ· ἔβαλε εἰς ἐνέργειαν ὁ Κούρρης τὴν ἀριθμητικήν του, κ' ἐμοίρασε· ἔδωκε ἕνα μῆλο στὸν Γιόσσε, κ' ἐκράτησε τρία διὰ τὸν ἑαυτόν του.

— Αἴ, στάσου δὰ νὰ δοῦμε! εἶπεν ὁ Γιόσσε· θαρρεῖς πῶς εἶνε σωστὰ ἔτσι;

Καὶ ἐδοκίμασεν ὁ Γιόσσε νὰ μοιράσῃ κι' αὐτὸς ὅπως ἤξευρε· ἔδωκε ἕνα μῆλο στὸν Κούρρη, κ' ἐκράτησε τρία διὰ τὸν ἑαυτόν του.

— Ὤ! ὤ! ὤ! ἄκουσε νὰ σου 'πῶ! εἶπεν ὁ Κούρρης· πάλιν δὲν εἶνε σωστά, μοῦ φαίνεται.

Κ' ἐκάθησαν κ' ἐσυλλογίσθηκαν, κ' ἐσυλλογίσθηκαν, καὶ δὲν ἠμποροῦσαν νὰ καταλάβουν, πῶς στὴν ἀρχὴ θά τα κατάφερναν νὰ μοιράσουν, καὶ νὰ μὴν πάρῃ ὁ ἕνας παραπάνω, κι' ὁ ἄλλος παρακάτω.

Εἰς αὐτὸ τὸ ἀναμεταξύ, τοῦ ἦλθε τοῦ Καρλάκη ἡ ἰδέα νὰ φάγῃ ἕνα μῆλο, διὰ νὰ διασκεδάσῃ λίγο στὸν δρόμο. Ψάχνει μέσα στὴ σάκκα του, — τίποτε μῆλα!

— Θὰ μοῦ 'πέσανε! εἶπε μὲ τὸν νοῦ του.

Κ' ἐγύρισε πίσω διὰ νὰ εὕρῃ τὸν χαμένον θησαυρόν του. Εἶδε τότε τὸν Γιόσσε καὶ τὸν Κούρρη, ποὺ ἦσαν καθισμένοι στὴν ἄκρα τοῦ δρόμου· τὰ μῆλα εἶχαν κυλίσῃ μέσα στὸ χανδάκι.

— Μπᾶ! Νὰ ὁ Γιόσσε καὶ ὁ Κούρρης! ἐφώναξε ὁ Καρλάκης. Μὴν εἴδατε τὰ μῆλά μου;

— Νά! τώρα ἠθέλαμε νὰ μοιράσωμε τέσσερα, ἀπεκρίθη ὁ Κούρρης· ἐσκοντάψαμε ὅμως σ' ἕνα ἄλυτο ζήτημα. Πῶς μοιράζοντκι στοὺς δύο μας τ ἐσσέρα μῆλα, ὥστε νὰ πάρῃ τόσα ὁ ἕνας ὅσα κι' ὁ ἄλλος;

— Δὲν χρειάζεται δὰ μεγάλη ἐξυπνάδα γι' αὐτό, εἶπε ὁ Καρλάκης. Δύο πρέπει νὰ πάρῃ ὁ ἕνας, δύο ἄλλος.

— Ὤ! ὤ! ἐφώναξεν ὁ Κούρρης καὶ ὁ Γιόσσε, γεμάτοι ἀπὸ θαυμασμόν. Καὶ πῶς το ξέρεις ἐσὺ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα;

— Μπᾶ! Καὶ πῶς νὰ μὴν ξέρω πῶς δύο καὶ δύο κάνουν τέσσερα; Πηγαίνω εἰς τὸ δημοτικὸν σχολεῖον, ἐγώ!

— Μά, αὐτὸ εἶνε θαυμάσιον! Μαθαίνουν λοιπὸν εἰς τὸ σχολεῖον πῶς δύο καὶ δύο κάνουν τέσσερα;

— Εἰς τὸ σχολεῖον, τὰ μαθαίνουν ὅλα! ἀπήντησε μὲ ὑπερηφάνειαν ὁ Καρλάκης.

« Χόπ! χόπ! χόπ! τρία πηδήματα. »

— Ὦ! αὐτὸ εἶνε κάτι τι! Τὰ ξέρεις λοιπὸν ἐσύ, ὅλα;

— Μά... βέβαιε, σχεδὸν ὅλα. Ξέρω καὶ λογαριάζω ἕως τὸ ἑπτὰ ἐπὶ ἑπτά· τοὺς ἄλλους ἀριθμούς, δέν τους θυμοῦμαι καὶ τόσο καλά.

Ὁ Γιόσσε καὶ ὁ Κούρρης τὰ ἔχασαν ἐμπρὸς σ' αὐτὴν τὴν καταπληκτικὴν σοφίαν τοῦ Καρλάκη. Ἠθέλησαν ὅμως νὰ ὠφεληθοῦν ἀπὸ τὴν καλὴν συμβουλήν του· ἐμάζευσαν τὰ μῆλα ἀπὸ τὸ χανδάκι, καὶ ἐβάλθησαν νὰ τα μοιράσουν συμφώνως μὲ τὸν κανόνα ὅτι δύο καὶ δύο κάμνουν τέσσερα.

— Μά! καλέ, αὐτὰ εἶνε τὰ μῆλά μου! ἐφώναξεν ὁ Καρλάκης.

— Νά τα τώρα! Ὡς κι' αὐτὸ τὸ ξέρει! εἶπαν ὁ Γιόσσε καὶ ὁ Κούρρης. Καλέ, αὐτὸ τὸ παληκαράκι ὅλα τα ξέρει. Δὲν θᾶταν ἄσχημα, ἀληθινά, νὰ πᾶμε κ' ἐμεῖς στὸ σχολεῖο, νὰ γίνωμε σοφοὶ κ' ἐμεῖς;

— Ἐλᾶτε; λοιπόν! εἶπεν ὁ Καρλάκης. Ἐλᾶτε μαζί μου· κ' ἐγὼ ἐκεῖ πηγαίνω. Χώνεσθε ἀπὸ κάτω στὰ θρανία, καὶ δὲν σας βλέπει κανένος· πρέπει ὅμως νὰ καθήσετε εὐταπτα, διότι εἰς τὸ σχολεῖον δὲν κάνει νὰ γίνεται καμμία ἀνησυχία.

— Δέν μου λές; μὴν εἶνε τίποτε σκύλοι ἐκεῖ μ σα; ἠρώτησεν ὁ Γιόσσε.

— Σκύλοι; Ἄκου· κεῖ τί λέγει! Γίνεται νὰ εἶνε σκύλοι στὸ σχολεῖον; Ἔρχεται κομμιὰ φορὰ ὁ Πρὶς μαζὶ μὲ τὸν Βίλλη, τὸ παιδὶ τοῦ ἐκκλησιάρχη, καὶ τρυπόνει μέσα στὴν παρεδοσιν· ἐμεῖς ἔμως τὸν βγάζουμε ἀμέσως ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα.

— Μά, ἂν μας δαγκάσῃ;

— Ὁ Πρὶς νὰ δαγκάσῃ; Ἀί μπᾶ! Εἶνε τέσσερα ἡμερος καὶ καλός, ποὺ ἄμα του πιάνω ἀπὸ τὴν οὐρά, ἄλλο δὲν κάνει παρὰ νὰ γελᾷ.

Ἀλήθεια; ἐγελοῦσε ὁ Πρὶς;... Ὁ Γιόσσε καὶ ὁ Κούρρης ἐκυττάχθησαν μὲ ἀπορίαν. Πρώτην φορὰν ἤκουσαν πῶς γελοῦν κ' οἱ σκύλοι. Τί μαθαίνει ὅμως ἀνανείς, ἄμα πηγαίνει στὸ σχολεῖον! Ἴσως θὰ ἐμάθαιναν κι' αὐτοὶ νὰ γελοῦν! Ἀπεφάσισαν λοιπὸν οἱ δύο φίλοι νὰ πᾶνε στὸ σχολεῖον μαζὶ μὲ τὸν Καρλάκη.

— Ὦ! δὲν εἴμαστε φοβητσιάρηδες, ἐμεῖς! εἶπεν ὁ Γιόσσε.

Ὁ δρόμος δὲν ἦτον μακρινὸς γιὰ δύο τέτοιους λεβέντες. Ἔφθασαν γρήγορα γρήγορα εἰς τὸ σχολεῖον ὁ Γιόσσε καὶ ὁ Κούρρης, καὶ κατώρθωσαν νὰ τρυπώσουν μὲ τόσην τέχνην ἀπὸ κάτω στὰ θρανία, ὥστε κανεὶς δὲν τους ἐπῆρεν εἴδησιν. Τὰ παιδιὰ ἔ'χαν καθήσῃ εἰς τὰς θέσεις των, καὶ ὁ δάσκαλος ἦλθε καὶ ἄρχισε νὰ τους ἐξετάζῃ εἰς τὸ μάθημα τῆς ἡμέρας:

— Ὀχτὼ φορὲς ὀχτώ, πόσα κάμνουν;

— Ὦ! αὐτὸ εἶνε πιὸ μεγάλη ζαλάδα παρὰ τὸ πόσα κάνουν δύο φορὲς δύο! ἐσκέφθησαν ὁ Γιόσσε καὶ ὁ Κούρρης, κ' ἐτέντωσαν τ' αὐτιά των.

Ἀλλά, πρὶν προχωρήσῃ ἡ ἐξέτασις, νὰ σου ὁ Πρίς, ὁ σκύλος τοῦ ἐκκλησιάρχη, καὶ τρυπόνει μέσα στὴν παράδοσιν. Ἦτο φανερὸν ὅτι αὐτὸς ὁ Πρὶς ἦτο συν-

ειθισμένος νά τον βγάζουν ἔξω, διότι εἶνε κατεβάση τὴν οὐρά του, κ' ἐγύρευε νὰ χωθῇ στὰ θρανία ἀπόκάτω. Ἔξφνα ὅμως ἀρχίζει νὰ μυρίζεται, νὰ ρουθουνίζη.... μούρρρ... μπρρρρ .. καὶ ὕστερα νὰ γρυλλίζη:

— Ἔξω, Πρίς! ἐφώναξεν ὁ δάσκαλος. Ἔξω γρήγορα!

Ὁ Πρὶς ὅμως εἶχε χωθῇ κι' ὅλας ἀποκάτω στὸ θρανίον, ὅπου εἶχε μυρισθῇ κάτι τι πολὺ ὕποπτον· καὶ ἄρχισε νὰ γαυγίζη.

Εὐτυχῶς ἦτο ἕνα παράθυρον ἀνοικτόν. Χόπ! χόπ! χόπ! τρία πηδήματα ἐπάνω ἀπὸ τὰ τραπέζια καὶ τὰ θρανία. Τὰ παιδιὰ ἐσάστισαν ἅμα εἶδαν τὸν Γιόσσε καὶ τὸν Κούρρη νὰ πηδοῦν ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρον, καὶ τὸν Πρὶς νὰ τοὺς ἀκολουθῇ. Γενικὴ ἀναμπουμπούλα, φωνὲς καὶ γέλια· ὅλοι ἔτρεξαν στὸ παράθυρο. Ἐκείνην τὴν ἡμέραν, κανένας δὲν ἔμαθε πόσα κάμνουν τὰ ὀκτὼ φορὲς ὀκτώ

Ὁ Γιόσσε καὶ ὁ Κούρρης ἔτρεχαν πηλάλα νὰ φθάσουν εἰς τὸ δάτος, καὶ ὁ καλὸς καὶ ἥμερος Πρὶς ἔτρεχε νὰ τους φθάση. Δὲν ἦτον ὅμως τώρα καθόλου ἥμερος καὶ καλὸς ὁ Πρὶς· ἡ οὐρά του ἀνέμιζεν ὑψηλά, ἡ γλῶσσά του ἦτο κρεμασμένη ἔξω· δὲν ἐπρόφθαινε οὔτε νὰ γαυγίση· ἔβγαζε κάτι παραπονιάρικα στριγγλίσματα, ὅπως κάμνουν οἱ ὅμοιοί του σκύλοι, ἅμα εὕρουν τὰ νωπὰ ἴχνη κανενὸς λαγοῦ.

Τὸ κυνηγητὸ αὐτὸ ἐπῆγεν ἔτσι ἕως τὸ σύνορον τοῦ δάσους. Ἐκεῖ, ὁ Κούρρης ἐγνώριζε τὴν δουλειά του· μ' ἕνα πήδημα ἐσκάλωσε ἐπάνω σ' ἕνα πεῦκο κ' ἔγινεν ἄφαντος μέσα στὰ φουντωτὰ κλαδιά. Ὁ Πρὶς ἐστάθη, γελασμένος ἀπὸ τὴν λεῖαν του, εἰς τὴν ρίζαν τοῦ πεύκου, καὶ ἄρχισε νὰ γαυγίζη λυσσωδῶς. Γιὰ ποῖον λόγον νὰ γαυγίζη; Ὁ Κούρρης δὲν ἦτο τόσον ἀνόητος ὥστε νὰ ἔβγη ἀπὸ τὸ κρησφύγετόν του, καὶ ὁ Πρὶς, διαν ἐχόρτασεν ἀπὸ γαύγισμα, ἠναγκάσθη νὰ ἐπιστρέψη μὲ κατεβασμένην τὴν οὐράν του εἰς τὸ σχολεῖον. Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Γιόσσε, μὲ ὅλην τὴν ἄνεσίν του, εἶχε φύγη καὶ σωθῇ μέσα στὸ δάσος.

Ὅταν τὰ πράγματα ἡσύχασαν καὶ δὲν ὑπῆρχε πλέον ἐχθρὸς εἰς τὸν ἐρίζοντα, οἱ δύο σύντροφοι συνηντήθησαν σ' ἕνα χαμόκλαδο ἀποκάτω. Ἂν ἐπρόφθαιναν νὰ μάθουν νὰ γελοῦν, τότε βέβαια θὰ ἐχαλοῦσεν ὁ κόσμος τοῦ δάσους ἀπὸ τὰ χάχανα. Ἀλλά, ἂν καὶ δὲν ἤξευραν ὅλα τὰ τεχνάσματα τοῦ ἀνθρώπου, ἐξέφρασαν ὅμως τὴν χαράν των μὲ τὴν ἰδικήν των μέθοδον, — ἔκαμαν μάλιστα καὶ ἀστεῖα ἐπάνω εἰς τὸ συμβάν των, ὅπως συνειθίζουν ν' ἀστειεύωνται οἱ σκύλοι καὶ οἱ λαγοὶ μέσα στὸ πράσινο δάσος.

— Ὤ! δὲν εἴμαστε φρόντιστιάριδες, ἐμεῖς! εἶπεν ὁ Κούρρης περιπαίζων τοὺς διασκελισμούς, πού εἶχε κάμη ὁ Γιόσσε.

— Τρομάρα μου! δὲν εἶχες ἀκούσει τὰ σφυρίγματα τοῦ Πρίς; εἶπε ὁ Γιόσσε, ὁ ὁποῖος δὲν ἤξευρε πῶς νὰ δικαιολογηθῇ διὰ τὴν κομπορρημοσύνην ἐκείνην. Ποιὸς νὰ τὤλεγε πῶς τραγουδεῖ ἔτσι ὥμορφα ὁ Πρίς!

— Ὁ Πρὶς εἶνε τόσο καλὸς καὶ ἥμερος! Ἄλλο δὲν κάνει παρὰ νὰ γελᾷ, ἅμα τὸν πιάνουν ἀπὸ τὴν οὐρά! ἐπανέλαβεν εἰρωνικῶς ὁ Κούρρης.

— Κ' ἐμεῖς που ἐθαρρούσαμε πῶς ὁ Καρλάκης τὰ ἤξευρε ὅλα!

— Χμ! Μαθαίνουν βέβαια πολλὰ πράγματα εἰς τὸ σχολεῖον. Δὲν σημαίνει ὅμως ὅτι τὰ ξέρουν ὅλα, ἅμα ξέρουν ὅτι δύο καὶ δύο κάνουν τέσσερα!

(*Κατὰ τὸ σουηδικὸν τοῦ Z. Topelius*)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 86ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

(Ἴδε τὴν προκήρυξιν, φυλλ. 24, σελ. 190.)

Δύο μόνον παρατηρήσεις ἔχω νὰ κάμω. Πρῶτον, ὅτι, ἂν καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν εἶχα κατηγγελίας περὶ κλοπιμαίων Ἀσκήσεων, εἰς πολλὰς ὅμως Συλλογὰς ἀνεκάλυψα πολλὰς κλοπιμαίας, τὰς ὁποίας καὶ ἀφήρεσα. Ὅσοι λοιπὸν ἐδοκίμασαν νὰ μὲ γελάσουν καὶ δὲν τὸ κατώρθωσαν, δὲν πιστεύω νὰ παραπονεθοῦν ὅτι... τοὺς ἀδίκησα εἰς ὑποτελέσματα!

Δεύτερον, ὅτι πολλοὶ ἀπέτυχαν μόνον ἐξ αἰτίας τῆς κακῆς των στιχουργίας. Τὸ περίεργον εἶνε ὅτι οἱ ἀδέξιοι αὐτοὶ στιχουργοί, ἐπιμένουν νὰ κάμνουν ἐμμέτρους ἀκόμη καὶ Ἀσκήσεις, αἱ ὁποῖαι δὲν εἶνε ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ εἶνε ἔμμετροι. Δι' ἕνα Σποχειόγριφον, τί νὰ κάμη κανείς; θὰ στιχουργήση ὁπωσδήποτε. Ἀλλὰ μία Ἀκροστιχὶς τί χρειάζεται νὰ εἶνε ἔμμετρος ὅταν. . . δὲν εἰξεύρη κανεὶς νὰ κάμνη στίχους;

Ὅσον διὰ τὴν Ἀπόνομὴν τῶν Βραβείων, αὕτη ἔγινε κατὰ τὸν συνήθη τρόπον, τὸν ὁποῖον γνωρίζετε ἀπὸ προηγούμενα Ἀποτελέσματα ὁμοίου Διαγωνισμοῦ. (Ἴδε φυλ. 23, σελ. 182,) ὥστε δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σᾶς τὸν εἴπω καὶ πάλιν.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (*16 ἐτῶν καὶ ἄνω, καὶ οἱ μὴ σημειώσαντες ἡλικίαν.*)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ζαππίς, 15+10 [12ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀθὼκ Καρδία, 15+9 [12 ε]. — Κίτρινο Ντόμινο, 13+10 [11ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πεπρωμένον, 15+8 [11 ε]. — Ταπεινὸ Γιασεμί, 15+8 [11ε]. — Ἀσπὶς τῆς Ἀθηνᾶς, 14+7 [10 ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: Ἀδάμας τοῦ Παραδείσου, 15+6 [10 ε] — Πτολεμαῖος Καραυνᾶς, 13+6 [9ε]. — Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος, 14+5 [9ε]. — Πανταχοῦ Παρών, 13+5 [9ε]. — Κρόταλος, 13+5 [9ε]. — Μακρολαίμης, 15+3 [9ε]. — Ναυτοπούλα τοῦ Μεσολογγίου, 12+5 [8ε]. — Μῆνος Ἀετός, 13+4 [8ε]. — Ναραντούλα, 15+2 [8ε]. — Δρῦς τοῦ Κάμπου, 12+4 [8ε]. Ἕλλην Ἀθλητής, 13+3 [8ε]. — Μεγαλοπρεπὴς Φύσις, 10+5 [7ε]. — Νοητὴ Ρομφαία, 12+3 [7ε]. — Ἀστερόεις Οὐρανός, 13+2 [7ε]. — Λέων τῆς Χαιρωνείας, 13+2 [7ε] — Πτωχικὴ Καλύβη, 14+1 [7ε]. — Θεόδωρος Ι. Κουρούπης, 10+4 [7ε]. — Νυκτοφύλαξ, 10+4 [7ε]. — Ζω.Ζὸ, 12+2 [7ε]. — Παιδικὴ Χαρά, 12+2 [7ε]. — Ἰοβόλος Ὄφις, 10+3 [6ε]. — Ἀπαυγάζουσα Ἠώς, 10+3 [6ε]. — Ναυτικά, 10+2 [6ε].

ΒΥΘΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Μυστηριώδης Φύσις, 5+5 [5ε]. — Βαρυσμάραγδος Ζεύς, 8+2 [5ε]. — Βασιλικὴ Κ. Παμπούκη, 7+2 [4ε]. — Ταρλαμπουμπας, 7+1 [4ε]. — Περιόδοι τῆς Καρδιᾶς, 3+1 [2ε].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (*12 ἐως 15 ἐτῶν.*)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πολικὸς Ἀστὴρ 15+9 [12ε]. — (*Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ*: Ἄσσος Φοινίκων, 15+13 [14ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σὶρ-Λὰ-Φαλουάζ, 15+8 [11ε]. — Ἠλεκτρικὸς Σπινθήρ, 15+8 [11ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Φωκίων Α. Ζησιάδης, 15+7 [11ε]. — Τριπτόλεμος, 15+5 [10ε]. — Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς, 13+6 [9ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: Νικόλαος Ι. Κάβουρας, 15+4 [9ε]. — Δημήτριος Π. Μπαμπάκος, 15+4 [9ε]. — Δωδώνη, 13+5 [9ε]. — Νικόλαος Κ. Παμπούκης, 13+5 [9ε]. — Παιδὶ τοῦ Ψηλορίτη, 14+4 [9ε]. — Μικρὸς Ραφαήλ, 15+3 [9ε]. — Φρὰ Διάβολος 12+5 [8ε]. — Γιαρουμπης, 13+4 [8ε]. — Κωνστ. Χ. Κωνσταντινίδης, 14+3 [8ε]. — Λέων Δ. Μακκᾶς, 12+4 [8ε]. — Μπάτης τοῦ Σαρωνικοῦ, 13+3 [8ε]. — Κουκουναρομερμέγκος, 11+4 [7ε]. — Ροδόχρους Βιολέττα, 11+4 [7ε]. — Φῶς τῆς Νυκτός, 11+4 [7ε]. — Αἴολος, 12+3 [7ε]. — Δημ. Σ. Γκίνης, 13+2 [7ε]. — Σθενελαΐδας, 10+4 [7ε]. — Πυρειπκώλης, 11+3 [7ε]. — Εὔμαιος, 12+2 [7ε]. — Ὀμβρὸς τῆς Θράκης, 13+1 [7ε]. — Δούκισσα τῶν Σαλώνων, 8+5 [6ε]. — Τζὼν Μπούλ, 9+4 [6ε]. — Μαθητὴς τοῦ Ἀρβαγατσείου, 10+3 [6ε]. — Ἔφηβος τῶν Ἀντικυθήρων, 10+3 [6ε]. — Αὔρα τῆς Ἀνοίξεως, 12+1 [6ε]. — Ὑψιπέτης Ἀετός, 9+3 [6ε]. — Δίσποινα Ν. Μακκᾶ, 10+2 [6ε]. — Τύλλος Ὀστίλλιος, 10+2 [6ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ἄσπρη Πασχαλιά, 8+3 [5ε]. — Κῦμα τοῦ Φαλήρου. 8+3 [5 ε]. — Ζαχαρίας Καβιδουλένος 9+2 [5ε]. — Κυρίαρχος τῆς Θαλάσσης, 9+2 [5 ε]. — Δημ. Γ. Ἀποστολίδης, 8+2 [5ε]. — Ἰωάννης Ἀντ. Ἀθανασιάδης, 6+2 [4ε].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (*11 ἐτῶν καὶ κάτω*)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μυροβόλος Χαραυγή, 15+8 [12ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Χ. Ζερβός, 15+6 [10ε]. — Βρύχων, 45+6 [10ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ρωστὴρ τῆς Ἠπείρου, 13+7 [15ε]. — Πύρνος τῆς Πέτρας, 14+6 [10ε]. — Ἀστὴρ τοῦ Βέγα, 14+5 [9ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: Κόκκινον Κρίνον, 15+4 [8ε]. — Φαληρικὴ Αὔρα, 15+4 [8ε]. — Λαμπρὸς Κιθαρῳδός, 14+4 [9ε]. — Κυπριακὸς Ἀστήρ, 13+5 [9ε]. — Χειμωνιάτικος Ἥλιος, 13+4 [8ε]. — Ἔνδοξον Μεσολόγγιον, 14+3 [8ε]. — Ροδίζουσα Αὐγή, 12+4 [8ε]. — Μικρὸς Ἀδελφῆς, 12+4 [8ε]. — Χαρίλαος Ι. Ἀναγνώστου, 13+3 [8ε]. — Ρόδον τοῦ Φαλήρου, 9+4 [7ε]. — Πιν-Χό, 10+3 [6ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ἀνυπόκριτος, 9+2 [5ε]. — Τιτὰν τῆς Διαπλάσεως, 8+2 [5ε].

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Γιῶργος γράφει πρὸς τὴν Διάπλασιν μίαν Βραχεῖαν Ἐπιστολήν. Ἡ Μαρίκα, σκυμμένη ἀπὸ πάνω του, παρακολουθεῖ τὸ γράψιμον. Ἔξαφνα:

— Μπᾶ! τί κάνεις, Γιῶργο μου, αὐτοῦ;

— Τί κάνω;

— Νά... ἄνοιξες παρένθεσιν!

— Δοιπόν;

— Μὰ δὲν ἐδιάβασες ἀπέξω τὴν ἐθνηγίαν, ὅτι «ἀπαγορεύεται πᾶσα ἔνεις τῶν Βραχειῶν Ἐπιστολῶν παρένθεσις;...»

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γοργόφτερης Ἐλπίδος [Ε]

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Τί θέλατε καλλίτερα σήμερον; Τὴν Κλήρωσιν τοῦ Ἀρχείου τῶν δώρων, τ' Ἀποτελέσματα τοῦ 86 Διαγωνισμοῦ, ἢ Ἀλληλογραφίαν ἐκτενῆ; — Καὶ τὰ δύο! καὶ τὰ τρία! — Καὶ τὰ τρία! Πῶς εἶνε δυνατόν! Ἔπρεπε τότε νὰ ἐκδόσω φύλλον δωδεκασέλιδον. Ὥστε θὰ κρεσθῆτε κατ' ἀνάγκην εἰς τὰ δύο, καὶ ἡ ἐκτενὴς Ἀλληλογραφία θὰ ἀναβληθῇ διὰ τὸ προσεχές.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα, ἐξαιρέτως ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔγραψαν: ἡ *Ἀσπὶς τῆς Ἀθηνᾶς* [ΕΕΕ], ἡ *Ἀετομάχος* [ΕΕ], ὁ *Μακρολαίμης* [ΕΕ], ἡ *Ναυτοπούλα τοῦ Μεσολογγίου* [ΕΕ] (τῆς ὁποίας αἱ ἐπιστολαὶ εἶνε πάντοτε κομψοτεχνήματα καλλιγραφίας·) τὸ *Ταπεινὸ Γιασεμὶ* [ΕΕ], ὁ *Πρίγκιψ Τζάλμας* [Ε], τὸ *Ὠχρὸν Ἀμάραντον* [Ε], ὁ *Καρδιογνώσης* [ΕΕΕ], ἡ *Αἴγλη ἐν Ζόφῳ* [ΕΕΕ] καὶ ἄλλοι.

Δυστυχῶς, *Φίλημα Σκιᾶς* [ΕΕ], δὲν εἶδα ἐκεῖνο τὸ ἄρθρον τῶν «Καιρῶν» καὶ δὲν εἰξεύρω ὑπὸ ποῖον πνεῦμα ἔγραφη Ἴσως καὶ νὰ σο παρεξήγησες. Ὅσον διὰ τὸ ἄλ ο, σὲ βεβαιῶ ὅτι καὶ σήμερον ὑπάρχουν πολλοὶ ποὺ γράφουν ὡραία Μ. Μυστικά, ἀλλά, ὅπως λέγεις, δὲν εἶχες τύχην εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν ψευδωνύμων.

Δεκηγόρε τῆς Νεολαίας [ΕΕΕ], ἔχω ὑπ' ὄψει μου καὶ τὰς δύο ἐπιστολάς σου. Νομίζω ὅμως ὅτι εἶνε ἀρκετὰ τὰ ἕως τώρα τελεσθέντα μνημόσυνα εἰς τὰ ὁποῖα παρευρίθησαν καὶ οἱ συνδρομηταί μου, ὥστε θὰ ἦτο περιττὸν νὰ κάμῃ ἡ Διάπλασις ἰδικόν της.

Δὲν ἔχω παράπονον μαζί σου, *Ἀπόγονε τοῦ Πόρρου* [Ε]. Καὶ μίαν φορὰν τὸν μῆνα πού μου γράφεις, τώρα τὸν χειμῶνα μὲ τὰ πολλὰ μαθήματα, εἶνε ἀρκετόν. Ἔ, τὸ καλοκαῖρι, τὰς διακοπάς, εἰμπορεῖς νὰ μου γράφῃς συχνότερα.

Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς [ΕΕ] δὲν πιστεύω νὰ μὴν ἔλαβα καμμίαν σου ἐπιστολήν. Ἀλλὰ καθὼς γνωρίζεις, δέν μου εἶνε δυνατὸν νὰπαντῶ ἐκτενῶς. Περιμένω χωρὶς ἄλλο τὴν φωτογραφίαν σου, διὰ νὰ σε ἰδῶ καὶ .. λιμακοντόρακον.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: τὸ *Σπασμένο Φανάρι* μὲ τὴν *Δωρίδα Πορθένου*, *Ἰδιάτροπον Νεάνιδα*, *Ζαππίδα*, *Ὀπτασίαν Παραδείσου* καὶ *Λευκὴν Ἀνεμώνην* — ὁ *Πρίγκιψ Τζάλμας* μὲ τὴν *Νεφελώδη Ψυχήν*, *Ροδοδάκτυλον Ἠὼ* καὶ *Ἐαρινὴν Νεφέλην*. — ὁ *Προμηθεὺς Δεσμώτης* μὲ τὴν *Πτωχικὴν Καλύβην* καὶ *Κίτρινον Μάσκαν* — ἡ *Αἰθερία Ψυχὴ* μὲ τὸ *Ἀταβύριον Ρόδον*, *Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολογγίου*, *Ἀκακίαν*, *Πτηνὸν τῆς Αἰγύπτου* καὶ *Αἰγυπτίαν Βασιλόπαιδα* — ἡ *Νῆσος τῶν Σειρήνων* μὲ τὴν *Γοργόφτερην Ἐλπίδα*, *Φρὰ Διάβολον*, *Κολοκύθι Νερόβραστο*, *Αἴγλην ἐν Ζόφῳ*, *Αἱμοσταγῆ Χρωστῆρα* καὶ *Κυρ'αν μὲ τὰς Καμελίας* — ἡ *Γοργόφτερη Ἐλπὶς* μὲ τὸ *Κίτρινο Ντόμινο*, *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς*, *Ὠχρὸν Ἀμάραντον* καὶ *Διονυσιάδα Πηγήν* — τὸ *Πτηνὸν τῆς Αἰγύπτου* μὲ τὸ *Ἄνθος Ἐλπίδος*, *Μαῦρον Ἀετόν*, *Ἄγγελον τῆς Χαρᾶς* καὶ *Φωστῆρα τῆς Ἠπείρου*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Γοργόφτερην Ἐλπίδα* [Ε] ὁ κ. Ξ. σοῦ ἔγραψεν· εἶδες ὅτι ἐνεκρίθη ψευδώνυμον τῆς ἀδελφῆς σου; *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* [ΕΕ]. καὶ ἀπεφάσισεν ἐπιτέλους νὰ μ' ἐθυμηθῇ μὲ μίαν ἠρωϊκὴν ἐπιστολήν·) *Στερεὰν Ἑλλάδα* (καὶ· ἔλαβα·) *Μικρὰν Βιολίσσαν* (κ' ἐγὼ ἐλπίζω πολύ, ὅτι τὸ φύλλον θαὐξηθῇ φέτος μὲ τὸ ξεσπάθωμα·) *Γαλῆν τῆς Ἀγκύρας* (δὲν πιστεύω νὰ το ἔκαμεν ἐπίτηδες· θὰ ἐλησμόνησεν ὅτι σοῦ ἐπρότεινε, καὶ θὰ ἐξήγησε καὶ πάλιν πρὶν λάβῃ τὸ τετράδιό σου·) *Ροδόσταυρον* (ἔλαβα·) *Ἄγκυραν τῆς Σωτηρίας* ([Ε] εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις·) *Λευκὴν Νύκτα* (ἔστειλα·) *Ὑπερήφανον Νέον* (ἀργότερα θὰ εὑρύνῃς τὴν ἀλληλογραφίαν· νὰ σε ἰδῶ!) *Ρομαντικὸν Κυνηγὸν* (εὐχαριστῶ πολύ) *Λίθεριάν Ψυχὴν* (εἶνε κανεὶς νὰ μὴν ἐνθουσιασθῇ;..) *Πύργον τῆς Πέτρας* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *23 Ὀκτωβρίου* θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 14 Δεκεμβρίου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θέσον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Ἱ. Ἱδρύματι μας εἰς φακίδιον, ὃν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται ρο. 1.

528 Δεξιόγριφος.

Ρωτοῦσα ἕνα φίλο μου νὰ μάθω πῶς περνᾷ,
Καὶ τοῦλεγα: «τί κάνετε ἡ θεία σου καὶ σεῖς;»
Κι' αὐτὸς μὲ ὕφος πονηρὸ
Μὲ βλέπει λίγο καὶ γελᾷ
Καὶ λέγει: «Ἡ θεία μου καὶ 'μεῖς,
Κάνουμε . . . ἀγκαῖο ποταμό.»

429. Ἀναγραμματισμός.

Ἐδιπλόνω τὸ σαγκλί μου
Καὶ τὸ βλέπω μ' ἐκπληξί μου,
Φίλοι λῦτα, ποὺ ἀπλώνει
Σὰν τοῦ Ἡρακλῆ τὸ μῆλο
Κι' ὁλοένα μεγαλώνει,
Μεγαλώνει καὶ δὲν παύει
Ὡς που θέσι στὸ Αἰγαῖον
Νήσου πάει νὰ καταλάβῃ.

530 Αἴνιγμα.

Ἀφοῦ, καλέ, δὲν χάθηκα, τί ψάχνεις νὰ με εὕρῃς;
Γιατὶ πολύτιμον καιρὸ
Γι' ἀγάπη μου ξοδεύεις;
Μὰ ἄδικα, νὰ σου εἰπῶ,
Τὸν νοῦν σου τὸν παιδεύεις,
Γιατ' εἶμαι ἐμπρὸς στὰ μάτια σου, καὶ πρέπει νὰ με ἰδῇς.

531. Δικτυωτόν.

1.— Ἀρχαία βασίλισσα.
2.— Χωρίον τῆς Ἀττικῆς.
3.— Ἔπιθετον κοινόν.
4. — Προπέρημα νοῦ.

532. Κρύπτος.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Νάντικατασταθοῦν οἱ
★ . . . ★ ἀστερίσκοι καὶ αἱ στιγ-
★ . . . ★ μαὶ διὰ γραμμάτων οὕ-
★ . . . ★ τως, ὥστε νὰ ἀναγνώ-
★ . . . ★ σκωνται: ὀριζοντίως
★ O O ★ τίτλος δεδοκασμένος, δε-
★ ★ ξιᾷ πόλις τῆς Ἀσίας
★ ★ καὶ ἀριστερᾷ Νύμφη
★ ★ Ἀπὸ δὲ τὰ Ο, δεξιᾷ
★ ★ κράτος τῆς Ἀφρικῆς
★ ★ καὶ ἀριστερᾷ Βασίλισσα τῶν Ἀμαζόνων.

533-534. Λογοπαίγνια.

1.—Ποία νῆσος, ἐνῷ εἶνε ἑλληνική, εἶνε ἄλλως;
2.— Ποῖον ἀρχαῖον ἀγγεῖον εἶνε κάτοικος χώρας τῆς Ἀσίας;

535. Μαγικὸν Γράμμα μετὰ κρικωτοῦ.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίσε ἄλλας τόσας διαλλάβους λέξεις, σχηματιζούσας διὰ τῶν συλλαβῶν των κατὰ σειρὰν κρικωτὸν (ἄνευ ὀρθογραφίας,) ἐξ ὀκτὼ λέξεων.

Νεωστί, φηγός, Ἀθηνᾶ, ἀθλία.

536. Τετραπλῆ ἀκροστιχίς.

Τάρχικὰ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον Βασίλεια, τὰ δεύτερα Νηρηΐδα, τὰ τρίτα ἐπίθετον ἔχον σχέσιν μὲ τὸ στόμα, καὶ τὰ τέταρτα Μοῦσαν:

1, Πρόσωπον μυθολογικόν. 2, Μέρος τῆς οἰκίας. 3, Φωνὴ ἰσχυρά 4, Δένδρον ὁπωροφόρον 5, Ἔλλειψις νοῦ. 6, Σπόρος φυτοῦ.

537. Ἄλλο ποσύμφωνον.

με - ακα - α - ηῆ
αι - ουι - α - ااηῆ

538. Γρῖφος.

οὐ
ἀντ - 1
οὐ ἀντ - 1 :: :: οὐ ἀντ — 1
οὐ
ἀντ — 1
ὄρα
καὶ (,) τ'

(*Πᾶσαι αἱ ἀνωτέρω Ἀσκήσεις ἐλήφθησαν ἐκ τῆς βραβευθείσης συλλογῆς τοῦ ΔΑΣΟΥΣ ΦΟΙΝΙΚΩΝ.*)

ΛΥΣΕΙΣ

ὧν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φυλλου 87.

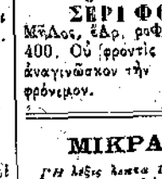

392. Ἐκεῖνος (ἐκ, οὗνος) — 393. Μακεδὼν (μά, καί, Δών.) — 394. Ἡ Κυρὰ-Σμαραγδὴ εὑρίσκεται ἂν στραφῇ ἡ Μαγικὴ Εἰκὼν οὕτως, ὥστε ἡ πρὸς τάριστερὰ πλευρὰ νὰ γίνῃ βάσις. Τὸ κεφάλι της εἶνε πολὺ μικρότερον ἀπὸ τοῦ κορμοῦ της, ὥστε σχηματίζεται μόνον ἀπὸ τὸ κρανίον του. Μέρος τῶν κρεμασμένων πανίων σχηματίζει τὰ φορέματά της. Εἰς τὰς χεῖράς της κρατεῖ ἕνα προσόψι. Ἀλλά... τὴν βλέπετε! — 395. Δίμαλις-δαμαλίς.

396. ΠΣΙΘΑΟΣ
ΠΑΣΙΘΕΑ
ΚΡΙΤΙΑΣ
ΑΜΟΡΓΟΣ
ΦΑΙΔΡΟΣ
ΣΘΛΟΜΩΝ
ΣΕΡΙΦΟΣ

397. Κάμηλος-Μῆλος = Λᾶ + (Λαμία - μία =) Δᾶ + (εἰς δύο - δύο =) εἰς = ΚΑΛΑΙΣ. — 398. Ἡ Ἑλλὰς προώρισται νὰ ζήσῃ καὶ θὰ ζήσῃ. — 399 ΕΛΑΦΟΣ (μΕν, Μῆλος, ἔΑρ, ροῦς, ΜέθΟυσα, ΜαρΣύας.) — 400. Οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ. — 401. Τὸ μὴ ἀναγινώσκον τὴν Διάπλασιν παιδίον δὲν εἶνε φρόνιμον.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Γιὰ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, ἐπιμένει καὶ αἱ ὀλιγωτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ βιβλιάρια παντοχόθεν ἐκτὸς Σμύρνης καὶ Ἀργοστολίου. — Cleanthe Al. Caldis, Bible House, Robert College, Constantinople. (Δ. 143)

Παύω τὴν μεθ' ὅλων τῶν συνδρομητῶν τῆς Διαπλάσεως ἀνταλλαγὴν Μικρῶν Μυστικῶν. — *Δούπεγκε δὲ Λούπα.* (Δ, 144)

Ζητῶ ἀνταλλάγὴν Μ. Μυστικῶν μεθ' ὅλων τῶν ἐν Λαρίσῃ συνδρομητῶν καὶ συνδρομητριῶν, καὶ ἐπανάληψιν τῆς μετὰ διαφόρων συνδρομητῶν διακοπείσης ἀλληλογραφίας. — *Σὶρ-Λὰ-Φαλουάζ.* (Δ, 145)

Ἀνταλλάσσω ταχυδρ. δελτάρια μόνον μετὰ τῶν ἐν Βόλῳ συνδρομητῶν καὶ συνδρομητριῶν, ἀποστέλλων ταῖς συνδρομητρίαις δύο ἀντὶ ἑνός. Διεύθυνσις: Κωνσταντῖνον Παπαθημάκην, μαθητὴν Γυμνασίου, εἰς Βόλον. (Δ, 146)

Η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟ 1904

Εἰς τὴν Κληρωτίδα ἐτέθησαν οἱ ἀριθμοὶ 1 ἕως 2215, οἱ ἀντιστοιχοῦντες πρὸς τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἀποδείξεων πληρωμῆς τὰς ὁποίας ἔλαβον οἱ πληρώσαντες τὴν συνδρομήν των διὰ τὸ ἔτος 1904 ἐντὸς τῆς ταχθείσης προθεσμίας (15 Φεβρουαρίου 1904). Ἐκληρώθησαν δὲ ὡς ἑξῆς:

Ὁ ἀριθ. **413** ἐκέρδισε τὸ χρυσοῦν ὡρολόγιον.
» » **156** ἐκέρδισε μίαν σειρὰν τόμων Διαπλάσεως (1879—1093).
» » **1294** ἐκέρδισε μίαν σειρὰν τόμων τῆς Βιβλιοθήκης.
» » **64** ἐκέρδισε τὴν Ἑλλην. Ἱστορ. Παπαρρηγοπούλου.
» » **502** ἐκέρδισε 4 τόμους μυθιστορημάτων Ἰουλίου Βέρν.
» » **2018** ἐκέρδισε τὸ Ἑλληνογαλλικὸν Λεξικὸν Ἀγγέλου Βλάχου.
» » **295** ἐκέρδισε τὴν συσκευὴν γραφείου
» » **686** ἐκέρδισε τρεῖς τόμους μυθιστορημάτων Ἰουλίου Βέρν.
» » **58** ἐκέρδισε τρεῖς τόμους μυθιστορημάτων Ἰουλίου Βέρν.
» » **963** ἐκέρδισε τὸ ἐξυπνητήριον ὡρολόγιον.
» » **315** ἐκέρδισε τὸ Ἑλληνικὸν Λεξικὸν Γιάνναρη.
» » **324** ἐκέρδισε μίαν εἰκόνα καλλιτεχνικήν.

Οἱ ἑπόμενοι 18 ἀριθμοὶ ἐκέρδισαν ἀνὰ μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν τῆς Διαπλάσεως τοῦ προσεχοῦς ἔτους 1905.

147	335	484	608	821	1573
212	383	496	683	1109	1725
216	384	578	767	1142	1746

Οἱ ἑπόμενοι 20 ἐκέρδισαν ἀνὰ δύο τόμους τῆς Β' περιόδου τῆς Διαπλάσεως.

52	308	505	982	1654
127	309	602	1133	1753
151	427	741	1215	2010
233	476	954	1229	2031

Οἱ ἑπόμενοι 20 ἐκέρδισαν ἀνὰ πέντε τόμους τῆς Α' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων 1 φρ.

136	394	511	1005	1666
161	405	586	1103	1764
223	415	679	1226	1767
229	424	733	1308	2040

Οἱ ἑπόμενοι 20 ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης.»

71	331	597	946	1463
244	393	750	977	1545
246	488	838	1207	1582
299	573	852	1375	1588

Οἱ ἑπόμενοι 20 ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Πυρεοπώλου.»

38	267	423	661	1171
54	306	505	713	1245
132	339	614	781	1273
257	422	640	800	2131

Οἱ ἑπόμενοι 20 ἐκέρδεσαν ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Θύματος τοῦ Φθόνου»

63	193	447	793	1869
68	265	637	824	1959
100	286	671	933	1974
184	372	717	1151	2136

Οἱ ἑπόμενοι 20 ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τῆς «Νίνας»

40	182	386	736	1441
88	226	440	862	1802
97	273	445	1334	1905
144	301	593	1354	2087

Οἱ ἑπόμενοι 20 ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Πρίαντος τοῦ Νικέου.»

74	162	401	847	1856
79	172	417	1252	1885
98	269	610	1443	2091
125	355	673	1625	2092

Οἱ ἑπόμενοι 30 ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «ὑπὲρ Πατρίδος.»

25	208	409	924	1325	1785
47	219	565	936	1360	1962
123	251	603	984	1493	2007
140	326	650	1008	1567	2122
198	340	808	1044	1609	2145

Οἱ ἑπόμενοι 100 ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τῆς «Μούσης τῶν Παίδων.»

14	280	582	802	1118	1672	2062
23	282	595	804	1140	1677	2063
26	290	628	875	1235	1702	2064
30	348	634	902	1260	1705	2073
35	349	648	909	1326	1714	2093
117	350	656	943	1341	1770	2095
178	354	658	973	1347	1774	2107
191	357	663	974	1356	1803	2139
199	361	664	975	1413	1834	2146
200	375	674	989	1418	1858	2148
201	379	697	1059	1451	1871	
254	451	707	1066	1551	1875	
263	457	714	1089	1585	1898	
278	468	755	1091	1647	1955	
279	547	786	1103	1671	2061	

Οἱ ἑπόμενοι 100 ἐκέρδισαν ἀνὰ ἕνα τόμον «Διαπλάσεως». (τὸν 5ον τῆς Α' περιόδ.)

1	288	554	816	1247	1775	1950
7	292	557	868	1249	1793	1979
84	353	629	883	1328	1799	1989
89	363	631	885	1350	1832	2080
104	370	646	901	1357	1837	2089
105	373	654	1057	1419	1844	2108
108	441	661	1062	1431	1864	2125
109	450	667	1067	1438	1877	2127
170	458	690	1074	1442	1878	2141
175	469	718	1076	1444	1883	2147
180	522	784	1088	1517	1902	
181	528	789	1095	1521	1910	
271	536	799	1119	1699	1911	
272	537	805	1137	1712	1923	
275	551	813	1244	1717	1932	

Οἱ ἑπόμενοι 200 ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Φωτὸς»

12	206	433	743	914	1032	1224
15	214	434	744	915	1036	1233
19	224	436	745	919	1041	1270
43	231	491	753	926	1053	1282
46	238	498	757	931	1054	1285
49	248	507	762	934	1077	1288
56	256	513	765	938	1080	1297
66	258	517	770	942	1104	1301
67	259	529	773	948	1107	1306
75	266	562	774	951	1110	1315
85	285	570	783	957	1115	1355
86	304	575	827	967	1125	1370
99	312	588	829	972	1131	1372
129	318	589	831	986	1136	1378
134	328	606	835	992	1143	1387
138	333	613	843	995	1154	1395
145	337	611	850	998	1187	1403
151	368	644	851	1012	1188	1454
158	380	669	855	1017	1189	1458
173	388	689	857	1019	1193	1460
179	403	710	858	1021	1204	1473
185	419	731	864	1022	1210	1481
188	429	737	911	1026	1220	1511
1544	1577	1657	1740	1815	1976	2081
1549	1586	1664	1741	1846	2006	2106
1552	1595	1674	1756	1880	2013	2195
1557	1605	1681	1792	1915	2023	
1564	1632	1733	1805	1972	2034	
1571	1633	1736	1813	1975	2038	

Οἱ ἑπόμενοι 400 ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Βιβλίου τῆς Συμπεριφορᾶς.»

3	345	633	879	1263	1642	1943
4	346	638	880	1264	1650	1948
6	347	639	881	1304	1655	1970
8	351	642	889	1310	1661	1981
10	359	647	894	1318	1667	1982
13	362	649	896	1333	1668	1983
17	366	657	898	1346	1685	1988
20	390	665	900	1349	1688	1991
27	398	666	917	1362	1708	1995
28	407	668	922	1364	1709	1996
31	425	672	929	1381	1713	1998
32	430	675	940	1393	1716	2009
33	438	676	949	1405	1719	2014
51	439	692	956	1408	1722	2021
73	442	694	965	1411	1773	2028
81	444	698	968	1420	1776	2036
82	449	700	971	1422	1778	2065
83	452	701	980	1425	1780	2070
87	453	703	987	1426	1786	2079
90	456	706	996	1430	1790	2082
91	460	708	1004	1435	1794	2083
93	461	712	1015	1436	1797	2085
94	462	715	1047	1437	1800	2094
95	465	719	1048	1441	1804	2098
101	466	721	1060	1446	1816	2102
102	470	723	1069	1474	1817	2103
103	492	726	1073	1477	1819	2119
110	493	727	1075	1478	1821	2121
112	494	740	1082	1483	1823	2126
113	495	747	1083	1487	1824	2130
114	500	763	1093	1504	1830	2134
115	521	764	1094	1505	1833	2137
130	523	768	1140	1507	1838	2142
164	527	769	1153	1508	1841	2143
166	531	780	1155	1509	1847	2149
167	532	782	1157	1512	1850	2153
176	533	787	1158	1515	1852	2155
177	534	788	1159	1516	1859	2159
183	539	790	1160	1520	1860	2160
186	540	791	1168	1527	1863	2164
192	541	792	1177	1536	1867	2173
194	542	795	1179	1539	1868	2175
195	545	796	1182	1554	1872	2177
197	546	801	1184	1562	1884	2178
202	548	812	1212	1563	1886	2184
204	558	814	1213	1569	1887	2185
215	567	815	1214	1575	1890	2191
228	580	817	1222	1591	1901	2192
236	591	822	1225	1596	1903	2196
260	604	823	1237	1599	1918	2197
261	615	833	1242	1601	1919	2205
268	618	853	1243	1606	1920	2211
281	620	860	1245	1610	1924	
283	622	861	1250	1618	1925	
284	623	870	1251	1619	1926	
287	624	871	1253	1621	1931	
303	627	874	1255	1622	1935	
329	630	876	1262	1635	1939	

ΠΑΝΤΕΣ ΟΙ ΑΛΛΟΙ ἀριθμοί, ἐκ τῶν τεθέντων εἰς τὴν Κληρωτίδα, ἀπὸ τοῦ 1—2215 οἱ μὴ σημειούμενοι εἰς τοὺς ἀνωτέρω πίνακας, ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν τομίδιον τοῦ «Παιδικοῦ Πνεύματος».

ΔΗΛΩΣΙΣ: Οὐδεὶς δικαιοῦται νὰ ζητήσῃ ἀντικατάστασιν τοῦ ὑπὸ τῆς τύχης ἀπονεμηθέντος αὐτῷ δώρου δι' ἄλλου, οὔτε ἴσης οὔτε κατωτέρας ἀξίας. — Ἡ ἀποστολὴ τῶν δώρων, ἐπειδὴ δὲν εἶνε εὔκολον νὰ γίνῃ διὰ μιᾶς, θὰ γίνῃ τμηματικῶς, ἀρχομένη ἀπὸ σήμερον καὶ τελειώνουσα τὴν 15ην Νοεμβρίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1904